
LECTORIBUS PHYSIOPHILIS

S. P. D.

JO. REINOLDUS FORSTER.

Quum ante hos quindecim annos Cookium, Regis Magnae Britanniae Navarchum, virum acerrimi ingenii, laboris indefessi, et ad situm terrarum mariumque in globo nostro terraqueo investigandum, quasi divinitus afflatum, comitarer socius itineris illius, in quo australe mare et terrae, quae hoc mare alluunt, explorata fuerunt annis 1772. 1773. 1774. et 1775; mea in hac periplo provincia erat, naturam omnem, terras, lapides, metalla, fontes et maria, montes ignivomos, aëris constitutionem, mutationesque, plantas, et animalia quaecunque, prout obvia fuerint, summa cura ad examen revocare, nova accuratius describere, et ut delinearentur, curare.

Dum in hoc negotio totus essem, illico ab ipso initio laboris, experientia me docuit, non adeo facile esse, describere plantas, et alia rerum naturalium objecta ita delineare, ut nil observatu dignum, quodque ad discernendam speciem inserviret, omitteretur: praesertim quum vix biduum vel triduum, vel etiam aliquot tantum horas in uno loco moraremur, et tamen ingentem saepius copiam, vel nunquam a naturae scrutatoribus visarum, vel minus accurate ad examen revocatarum rerum, videre nobis offerri. Rebus sic se habentibus nostri officii esse censui, omnia summa cum festinatione describere, antequam herba marcesceret, flosve decideret, vel antequam colores in piscibus saepe maxime fuga-

fuga-

fugaces, in mortuo specimine evanescerent. Ad has difficultates accedebat, quod nos ipsi, cibus scilicet minime vel parum nutrientibus per menses aliquot in nave comestis, minus validi essemus, et vires nos penitus deficerent. Adeo ut dum in terram escenderemus, urgente nos mentis ardore, quam longissimis excursionibus insulas terrasque pervestigare cuperemus; tamen vires corporis primo impetu exhaustae, recusarent animi vigorem sequi; nos itaque per avia et devia sub sole fervido errantes, cibo parco, vel nullo sublevati, et potu aquae quoque non raro deficiente, coacti fuimus umbram quaerere arbusculae vel tugurii, ut lassae membra humi strata reficeremus quiete. Verum nec tunc quidem quietem capere nobis licebat: obsepti enim eramus magno coetu incolarum, gentis avidae et ad furanda arma nostra et quaecumque e ferro facta sunt intentissimae: homines maxime agiles, vaferri, curiosi, irrequieti ubique nos circumdabant; amicitiam et bona officia prae se ferebant et ideo maxima cum familiaritate se nostro circulo immiscebant. Ego cum filio et amicissimo Sparmanno, unico famulo et vix uno alterove milite vel nauta stipatus, a centenis saepe hominibus cincti eramus, quorum sermonem vel prorsus ignorabamus, vel hinc inde vix singula vocabula linguae eorum in tabellas pugillares notata noscebamus. Ipsi incolae curiose usum cultelli, vel pugillarum et calami scriptorii, atramenti, vel graphii molybdaena vel plumbagine facti mirabantur; et id imprimis blanditiis et officiis minutis obtinere studebant, ut minus attenti ad eorum artes essemus, et aditus ad marsupia nostra manibus furacibus paterent.

Verum enimvero, non solum linguam harum gentium addiscere, sed quoque ritus, caerimonias, cultumque religiosum, mythos et traditiones, quin et mores, victum, amictum, arma, commercia, agriculturam omnemque vitae privatae publicaeque rationem

—

tionem explorare et investigare mihi in mandatis erat. His omnibus negotiis multum temporis erat infumendum; et postquam a primo mane in seram usque noctem, magnam partem insulae perreptassemus, collectis undique plantis, avibus, piscibus, conchyliis et lithophytis, tandem his onusti in navem reduces facti, vix cibo sumto corpus curare poteramus, nec raro in multam noctem maxime necessaria momenta raptim in chartam conjicere solebamus; ne ea, quae tum recenti memoria tenebamus, quaeque comperta habebamus, inter tot novas res, quae mentes agitabant, rursus memoria exciderent. Verum tum etiam ea imprimis feligere, quae maxime necessaria in describendis plantis vel animalibus essent, maxime ingratum erat negotium; membra enim excursione difficillima lassata, animus ipse labore hebetatus, vires prorsus exhaustae somnum desideratissimum expetebant. Saepius itaque id egi, ut oculos, quibus jam obrepere solebat somnus, aqua frigida eluerem, vel faciem imo et totum corpus aqua marina in dolum infusa lavarem, et sic demum lotus, novisque quasi viribus haustis refectus ad laborem in multam noctem continuandum accederem, et ea in libellos digererem, quae in posterum diem differri non poterant. Ut igitur raptim notatu digna describere possem, id consilium cepi, data occasione, quum primum per otium liceret, typum vel normam quandam ad delineandas aves, pisces, insecta et plantas in chartam conjicere; unde, si haererem circa verbum, quo exprimerem figuram vel partem qualitatemve plantae vel animalis, sine temporis jactura in mentem revocarem, quae vires exhaustae animi saepius subministrare recusabant.

Id consilium quoque executus sum, postquam Nova Zeelandia relicta Anni 1770. mensibus Julio et Augusto mare Australe inter N. Zeelandiam et Insulas Societatis trajiceremus; quibus vocabula

Ad-

—○—

Adumbrationibus Avium, Piscium et Plantarum infervitura collegi e magni Equitis a LINNE scriptis, et ad eam rationem disposui, ut uno velati obtutu possem discernere ea, quae in animali plantave describenda primaria sunt, simul et vocabula in adumbrationibus ab Equite a LINNE, ejusque discipulis adhibita illico ad manus, neque diu quaerenda essent; praeterea et addideram, quo sensu unumquodque vocabulum in hisce adumbrationibus adhiberi solet; ne in futurum id imprimis moram faceret iis, qui in hoc studio nondum satis versati sunt. Mense quoque Martio Anni MDCCLXXIV. terminos et normam adumbrationis pro Insectis congeffi.

His igitur deinde sum usus auxiliis in describendis animalibus et plantis ad normam artis. Simul et expertus sum, quantum compendium laboris et temporis haecce opuscula mihi subministraverint imprimis in adumbratione animalium. Hinc quum hasce opellas in Europam redux non raro amicis, discipulis et aliis monstrassem, plures me orarunt, ut eas publici facerem iuris; quia earum ope studium historiae naturalis magnopere sperabant promoveri posse. Itaque dum et Vir honestus Bibliopola idem sentiret, non haesitavi utilitati publicae infervire et hasce opellas prelo subjicere. Haec igitur de origine et occasione edendi libelli praefari volui, ut Lectores aequi inde dijudicare possent, hujusce opellae utilitatem ad faciliorem studii naturae viam pandendam experientia utique comprobata esse.

Praevideo praeterea fore quosdam, quibus omne hoc genus scribendi minus arriserit; scilicet quod barbara vocabula contineat, vel etiam quod latino sermone sit publicata nostra scriptiuncula. Illis id tantum reponam, magni LINNAEI scripta a tyronibus vel sine hujusmodi enchiridio, vel viva voce magistri intelligi non posse. Magnum autem hunc virum, utique magna cura id praestare studuisse, ut quam pau-
cissi-

— — — — —

ciffimis verbis characteres rerum naturalium exprimeret, ideoque vocabulis usum fuisse, quibus semper constanterque eundem sensum tribuere solitus erat. Latino vero usus est sermone, ut ab omni Europa intelligeretur; praeterea hisce vocabulis connexis non castae, pulchrae, elegantisque Latinitatis specimina dare sibi proposuerat, verum id satis habuit, dummodo brevis esset et ab omnibus intelligeretur. Illi igitur, qui immortalis Viri vestigiis insistant, utique dum scientiae pomoria proferre cupiunt, ad id attendere necessarium habebunt, ut eadem methodo, iisdemque vocabulis adhibitis eum quantum fieri licet, sequantur. Et quum in hac eruditionis parte, quotidie nova in lucem proferantur, quae Romanis nunquam videre contigerat, quaeque ne auditione quidem comperta habuerant; utique de novis rebus nova vocabula sunt adhibenda, quorum magna pars apud bonos Latinitatis auctores nunquam reperiri potuit, quaeque necessario aliena et peregrina i. e. barbara esse debet. Aequi Iudices, facile jam ex iis argumentis, quae haecenus protuli, magno immortalique Viro; CAROLO A LINNE patri, optime de historia naturali merito, ejus discipulis et aliis praeterea praecellentibus Viris, qui in studio historiae naturalis vestigia ejus sequuntur, denique et mihi id condonabunt, quod minus bene Latinis vocabulis in adumbrationibus historiae naturalis uti, necessum habuerimus.

Iis qui Latini sermonis usum in hac scriptiuncula improbant, quibus nil placet, quam id, quod patrio sermone est scriptum; quia forte, si Diis placet, Musas latinas nec a limine quidem salutarunt; vel quod male acti temporis in Scholis sibi conscii, nunc excusationem desidiae et ignaviae suae id esse credunt, si omnia quae graeco, latinove sermone scripta sunt, anque peste magis fugiant et aversentur: iis accuratius quidquam reponere, vix operae pretium esse duco. Magni et immortalis LINNAEI scripta, ab eo consulto
et

—

et ob brevitatem in tanto opere necessariam, et quod in commodum totius litterati orbis scribere vellet, latino sermone sunt concepta; eodem et ego ea quae patris historiae naturalis operibus addenda censui, conscripsi: ideoque et haec opellas, quae ad opera Linnaei et discipulorum melius faciliusve intelligenda plurimum faciunt, latinis verbis concinnare debui. — Si igitur hi, quibus haec latina enchiridia displicent, vel parum patientiae reliquum habuerint: paucis mensibus elapsis, patrio sermone haec enchiridia videbunt proditura: pertinax enim nostri aevi cacoëthes, omnia latino vel alio quocunque sermone concinnata scripta in patriam transfundendi linguam, fieri non sinet, quo minus in haec enchiridia temere quoque manus injiciant ii, qui in ergastulis bibliopolarum desubant.

Monebunt forte alii, Cel. FABRICIUM jam dedisse *philosophiam entomologicam*, ideoque hoc opere hanc nostram opellam, quae de Insectis agit, minus esse redditam necessariam. Verum ii qui rem curatius inspexerint, facile intelligunt, Fabricium relicta methodo et systemate Magni LINNAEI novam sibi viam aperuisse, ideoque ejus opusculum minus illis inservire posse, qui solum LINNAEUM sibi ducem eligunt; his itaque mea opella proderit. Amicus meus summus FABRICIUS, idem mecum sentiet, et ut Viros bonos et vere litteratos, liberalibusque enutritos artibus decet, lectoribus permittet de utilitate commodisque nostrorum librorum judicare, qui utique nil commune vel alterutri derogaturum continent, verum uterque in publicam utilitatem sunt compositi. Valete B. L. et ut coepistis, conatus meos publicae utilitati inserviendi, aequis excipite mentibus. Dabam Halae ad Salam d. XV. Febr. MDCCLXXXVIII.

—

FUN-